

Ο ΡΕΜΠΟΥΣ ΕΠΕΣΤΡΕΦΕ... ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΛΩΣΟΡΙΖΟΥΜΕ ΜΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ.

The Times

IAN
RANKIN

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Βάσια Τζανακάρη

ΣΤΟΝ
ΤΑΦΟ
ΚΑΠΟΙΟΥ ΑΛΛΟΥ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

A man disappears down bar steps
With a piece of wounded sky...

Τα μέρη του μυθιστορήματος ξεκινούν με στίχους από το τραγούδι του Jackie Leven «Standing in another man's rain».

* Ένας άντρας εξαφανίζεται στα σκαλιά του μπαρ
Με ένα κομμάτι πληγωμένο ουρανό...

Ήταν μόνος στο γραφείο όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Ο Κάουαν και ο Μπλις είχαν πάει στο κυλικείο, και η Ρόμπισον είχε ραντεβού στον γιατρό. Ο Ρέμπους σήκωσε το ακουστικό. Ήταν από την υποδοχή.

«Έχει έρθει μια κυρία που θέλει να μιλήσει με τον ανακριτή επιθεωρητή Μαγκράθ».

«Τότε έχεις πάρει σε λάθος γραφείο».

«Άλλα λέει η κυρία».

Ο Ρέμπους είδε τον Μπλις να μπαίνει στο γραφείο κρατώντας στο ένα χέρι ένα σάντουιτς, στο άλλο ένα αναψυκτικό κι ένα σακουλάκι πατατάκια με τα δόντια του. «Μια στιγμή» είπε στο ακουστικό και στράφηκε στον Μπλις: «Ξέρεις έναν ανακριτή επιθεωρητή ονόματι Μαγκράθ;»

Ο Μπλις ακούμπησε το σάντουιτς στο γραφείο του και άφησε το σακουλάκι να πέσει από το στόμα του. «Αυτός το ξεκίνησε τούτο εδώ το μέρος» είπε στον Ρέμπους.

«Τι εννοείς;»

«Ήταν το πρώτο αφεντικό της ΜΕΣΕ – είμαστε όλοι παιδιά του, που λέει ο λόγος».

«Πριν από πόσον καιρό;»

«Καμιά δεκαπενταριά χρόνια».

«Είναι κάποια κάτω που τον φάχνει».

«Καλή τύχη». Ο Μπλις πρόσεξε την έκφραση του Ρέμπους. «Δεν έχει πεθάνει. Βγήκε στη σύνταξη πριν από έξι χρόνια. Αγόρασε ένα σπίτι βόρεια, στις ακτές».

«Ο επιθεωρητής Μαγκράθ δεν δουλεύει εδώ, έξι χρόνια τώρα» είπε ο Ρέμπους στο τηλέφωνο.

«Μπορεί να μιλήσει με κάποιον άλλον, τότε;».

«Είμαστε λίγο απασχολημένοι εδώ πέρα – περί τίνος πρόκειται;»

«Αγνοούμενο άτομο».

«Δεν είναι της δικαιοδοσίας μας, θα έλεγα».

«Απ' ό,τι φαίνεται έχει συναντηθεί με τον επιθεωρητή Μαγκράθ. Της έχει δώσει την κάρτα του».

«Πώς λέγεται η κυρία;» ρώτησε ο Ρέμπους.

«Νίνα Χάζλιτ».

«Νίνα Χάζλιτ;» επανέλαβε ο Ρέμπους για να το ακούσει ο Πίτερ Μπλις. Ο Μπλις το σκέφτηκε λίγο κι ύστερα κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του.

«Πώς μπορούμε να τη βοηθήσουμε;» ρώτησε ο Ρέμπους.

«Δεν θα ήταν πολύ πιο εύκολο να τη ρωτήσετε εσείς;»

Ο Ρέμπους το σκέφτηκε για μια στιγμή. Ο Μπλις καθόταν στο γραφείο του κι άνοιγε το σάντουιτς με τις γαρίδες – αυτό έπαιρνε πάντα από το κυλικείο. Σύντομα θα εμφανιζόταν ο Κάουαν με τα δάχτυλά του να μυρίζουν πατατάκια με γεύση μπέικον. Ίσως μια βόλτα κάτω να μην ήταν και τόσο άσχημη ιδέα.

«Σε πέντε» είπε κι έκλεισε το τηλέφωνο. Ρώτησε τον Μπλις αν το γραφείο είχε ασχοληθεί ποτέ με υποθέσεις αγνοουμένων.

«Δεν έχουμε ήδη αρκετά στην καμπούρα μας;» Ο Μπλις χτύπησε με τη μύτη του παπουτσιού του ένα από τα έξι κουτιά που ήταν στοιβαγμένα δίπλα του και μύριζαν μούχλα.

«Ίσως ο Μαγκράθ να ασχολούνταν με υποθέσεις αγνοουμένων πριν έρθει εδώ».

«Απ' όσο θυμάμαι ήταν στη Δίωξη».

«Τον ήξερες;»

«Ακόμη τον ξέρω. Μου τηλεφωνεί μια στο τόσο για να βεβαιωθεί ότι η ΜΕΣΕ είναι ακόμη εδώ. Εκείνος με στρατολόγησε – σχεδόν το τελευταίο πράγμα που έκανε πριν πάρει το χρυσό ρολόι της συνταξιοδότησης. Τον διαδέχτηκε ο Έντι Τράντερ και μετά ο Κάουαν».

«Πολλά χρόνια θα ζήσω, μου φαίνεται». Ο Κάουαν μπήκε στο γραφείο. Ανακάτευε τον καπουτσίνο του με ένα πλαστικό κουταλάκι. Ο Ρέμπους ήξερε ότι στη συνέχεια θα έγλειφε το κουταλάκι μέχρι να μη μείνει ίχνος αφρού. Στη συνέχεια θα έπινε τον καφέ του τσεκάροντας τα μείλ του στον υπολογιστή και το δωμάτιο θα άρχιζε να μυρίζει καπνιστό μπέικον και γαρίδες με ξίδι.

«Διάλειμμα για τσιγάρο» είπε ο Ρέμπους και φόρεσε το σακάκι του.

«Κοίτα μην αργήσεις» είπε ο Κάουαν.

«Γιατί, θα σου λείψω;» ρώτησε ο Ρέμπους και του 'στειλε ένα φιλάκι καθώς κατευθύνονταν προς την πόρτα.

Ο χώρος της υποδοχής δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλος κι έτσι την εντόπισε αμέσως, καθώς ήταν η μόνη που καθόταν στη μοναδική σειρά καθισμάτων. Μόλις ο Ρέμπους την πλησίασε, εκείνη πετάχτηκε όρθια, κι η τσάντα που κρατούσε στην αγκαλιά της έπεσε στο πάτωμα. Έσκυψε να μαζέψει το περιεχόμενο. Χαρτάκια, στυλό, αναπτήρας, γυαλιά ηλίου κι ένα κινητό. Ο Ρέμπους αποφάσισε να την αφήσει να τα μαζέψει χωρίς βοήθεια, να ξανασηκωθεί, να φτιάξει τα ρούχα και τα μαλλιά της, να ηρεμήσει.

«Ονομάζομαι Νίνα Χάζλιτ» είπε και του έδωσε το χέρι της.

«Τζον Ρέμπους» απάντησε εκείνος. Η χειραψία της ήταν δυνατή, και οι χρυσές βέργες στον καρπό της ακολούθησαν την κίνηση του χεριού της. Τα πυρόξανθα μαλλιά της ήταν κομμένα καρέ. Ο Ρέμπους υπέθετε ότι κόντευε τα πενήντα κρίνοντας από τις ρυτίδες γέλιου γύρω από τα γαλάζια μάτια της.

«Ο επιθεωρητής Μαγκράθ έχει συνταξιοδοτηθεί;» Ο Ρέμπους ένευσε καταφατικά κι εκείνη του έδωσε την κάρτα. Ήταν λερωμένη από τα χρόνια και οι άκρες της γυρισμένες. «Προσπάθησα να τηλεφωνήσω...»

«Αυτά τα νούμερα δεν λειτουργούν από καιρό. Τι σας φέρνει εδώ, κυρία Χάζλιτ;» Της έδωσε πίσω την κάρτα και έβαλε τα χέρια στις τσέπες.

«Είχα μιλήσει με τον επιθεωρητή Μαγκράθ το 2004. Μου είχε αφιερώσει πολύ χρόνο». Μιλούσε γρήγορα. «Τελικά δεν κατάφερε να βοηθήσει, αλλά έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του. Δεν ήταν όλοι έτσι – το ίδιο ισχύει και τώρα. Γι’ αυτό σκέφτηκα να έρθω να ξαναβρώ εκείνον». Έκανε μια παύση. «Έχει στ’ αλήθεια συνταξιοδοτηθεί;»

«Πάνε έξι χρόνια».

«Έξι χρόνια...» Δεν τον κοίταζε, το βλέμμα της, για την ακρίβεια, δεν εστιάζε πουθενά, έμοιαζε να αναρωτιέται πώς είχε περάσει ο καιρός.

«Μου είπαν ότι έχετε έρθει για μια υπόθεση αγνοουμένου» την παρακίνησε.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια της και επανήλθε στο παρόν. «Για την κόρη μου, τη Σάλι».

«Πότε εξαφανίστηκε;»

«Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς του 1999» είπε η Χάζλιτ.

«Και κανένα ίχνος της έκτοτε;»

Η γυναίκα έσκυψε το κεφάλι της και ένευσε αρνητικά κουνώντας το πέρα δώθε.

«Λυπάμαι που το ακούω» είπε ο Ρέμπους.

«Δεν έχω χάσει την ελπίδα μου όμως». Η Χάζλιτ πήρε βαθιά ανάσα και τον κοίταξε στα μάτια. «Δεν μπορώ να χάσω την ελπίδα μου μέχρι να μάθω την αλήθεια».

«Καταλαβαίνω».

Το βλέμμα της μαλάκωσε. «Αυτή τη λέξη μού την έχουν πει τόσες φορές...»

«Είμαι βέβαιος». Γύρισε και κοίταξε προς το παράθυρο.

«Ακούστε, πήγαινα έξω για ένα τσιγάρο – μήπως θα θέλατε ένα;»

«Πώς ξέρετε ότι καπνίζω;»

«Είδα το περιεχόμενο της τσάντας σας, κυρία Χάζλιτ» είπε και την οδήγησε προς την πόρτα.

Περπάτησαν προς τον κεντρικό δρόμο. Εκείνη αρνήθηκε το Silk Cut που της πρόσφερε, προτίμησε τα δικά της τσιγάρα με-

ντόλ. Ο φτηνός αναπτήρας του δεν έλεγε να ανάψει, κι έτσι η Χάζλιτ έφαξε να βρει τον zipro στην τσάντα της.

«Δεν έχουν πολλές γυναίκες τέτοιους αναπτήρες» σχολίασε ο Ρέμπους.

«Ήταν του άντρα μου».

«Δεν είναι πια;»

«Δεν άντεξε ούτε έναν χρόνο μετά την εξαφάνιση της Σάλι. Οι γιατροί είπαν ότι ήταν εμβολή. Δεν τους αρέσει να γράφουν “ραγισμένη καρδιά” στα πιστοποιητικά θανάτου».

«Η Σάλι είναι μοναχοπαίδι;»

Η Χάζλιτ ένευσε καταφατικά. «Μόλις είχε κλείσει τα δεκαοχτώ. Σε έξι μήνες τελείωνε το σχολείο και θα πήγαινε στο πανεπιστήμιο, να σπουδάσει Αγγλική Φιλολογία. Ο Τομ ήταν καθηγητής Αγγλικών...»

«Ο Τομ ήταν ο άντρας σας;»

Ένευσε ξανά. «Το σπίτι ήταν γεμάτο βιβλία· δεν ήταν παράξενο που κόλλησε το μικρόβιο. Όταν ήταν μικρή, ο Τομ της διάβαζε πριν πέσει για ύπνο. Ένα βράδυ μπήκα στο δωμάτιο και περίμενα να ακούσω κάποιο εικονογραφημένο παραμύθι, αλλά της διάβαζε τις *Μεγάλες Προσδοκίες*». Η ανάμνηση της έφερε χαμόγελο στα χείλη, οι ρυτίδες της βάθυναν. Παρόλο που είχε καπνίσει μόλις μισό τσιγάρο, το πέταξε στον δρόμο. «Η Σάλι με κάποιες φίλες της είχαν νοικιάσει ένα, ας το πούμε, σαλέ κοντά στο Άβιμορ. Της κάναμε δώρο για τα Χριστούγεννα το μερίδιο που της αναλογούσε για το ενοίκιο».

«Ήταν η αλλαγή της Χιλιετίας;» είπε ο Ρέμπους. «Φαντάζομαι δεν θα ήταν φτηνό».

«Δεν ήταν. Αλλά υποτίθεται πως ήταν για τέσσερα άτομα και τελικά στριμώχτηκαν έξι. Αυτό βοήθησε λιγάκι».

«Έκανε σκι;»

«Ξέρω πως η πόλη φημίζεται γι’ αυτό και τουλάχιστον δύο από τα κορίτσια ήξεραν σκι, αλλά η Σάλι ήθελε απλώς να πάει για βόλτα. Είχαν πάει και στο Άβιμορ – τις είχαν καλέσει σε δυο πάρτι και όλες νόμιζαν ότι η Σάλι είχε πάει στο άλλο πάρτι. Δεν είχαν τσακωθεί μεταξύ τους».

«Είχε πει;»

«Υποθέτω». Η Χάζλιτ κούμπωσε το λεπτό σακάκι της για να προφυλαχθεί από την ψύχρα. «Περίμενα να μου τηλεφωνήσει τα μεσάνυχτα, παρόλο που ήξερα ότι το σήμα στο κινητό της δεν ήταν καλό ακόμα και στα καλύτερά του. Το επόμενο πρωί οι φίλες της υπέθεσαν ότι είχε γνωρίσει κάποιον και είχε κοιμηθεί αλλού». Σταμάτησε ξαφνικά και τον κοίταξε. «Όχι ότι ήταν το στιλ της».

«Είχε φίλο;»

«Είχαν χωρίσει το φθινόπωρο. Τον ανέκριναν».

Ο Ρέμπους δεν θυμόταν καθόλου την υπόθεση, αλλά το Άβιμορ ήταν μακριά από το Εδιμβούργο, στον Βορρά.

«Ο Τομ κι εγώ χρειάστηκε να έρθουμε στη Σκοτία—»

«Από πού;» τη διέκοψε ο Ρέμπους. Είχε θεωρήσει δεδομένο ότι έμενε στην πόλη, παρόλο που η προφορά της ήταν αγγλική. «Από το Λονδίνο, το Κράουτς Εντ – το ξέρετε;» Ο Ρέμπους ένευσε αρνητικά. «Ήμασταν τυχεροί – οι γονείς του Τομ μας βοήθησαν να αγοράσουμε το σπίτι όταν παντρευτήκαμε. Είχαν κληρονομήσει κάποια χρήματα». Έκανε μια παύση. «Συγγνώμη, ξέρω πως όλα αυτά δεν έχουν καμία σχέση».

«Έτσι σας έχουν πει;»

«Ναι, πολλοί συνάδελφοί σας» παραδέχτηκε με ένα θλιμμένο χαμόγελο.

«Και πώς τελικά καταλήξατε να μιλήσετε με τον επιθεωρητή Μαγκράθ;» ρώτησε ο Ρέμπους, με πραγματική περιέργεια.

«Μίλησα με όλους – όσους είχαν χρόνο για μένα. Είχα δει το όνομα του επιθεωρητή Μαγκράθ στην εφημερίδα. Ειδικευόταν σε άλυτα εγκλήματα. Και μετά το δεύτερο....» Κατάλαβε ότι είχε τραβήξει την προσοχή του και πήρε βαθιά ανάσα σαν να προετοιμαζόταν για απαγγελία. «Μάιος του 2002, Α834, κοντά στο Στράθπεφερ. Το όνομά της ήταν Μπρίτζετ Γιανγκ. Ήταν τριάντα τεσσάρων και δούλευε ως ορκωτή λογίστρια. Το αυτοκίνητό της βρέθηκε στην άκρη του δρόμου. Είχε σκασμένο λάστιχο. Έκτοτε κανείς δεν την ξαναείδε. Πόσοι άνθρωποι εξαφανίζονται κάθε χρόνο...»

«Για κάποιο λόγο όμως αυτή η εξαφάνιση σας έκανε εντύπωση».

«Είναι ο ίδιος δρόμος, έτσι δεν είναι;»

«Δεν ξέρω, είναι;»

«Το Στράθπεφερ είναι κοντά στον Α9 – συμβουλευτείτε έναν χάρτη αν δεν με πιστεύετε».

«Μάλιστα».

Τον αγριοκοίταξε. «Τον αναγνωρίζω αυτόν τον τόνο. Πάει να πει ότι έχετε αρχίσει να αμφιβάλλετε για μένα».

«Αλήθεια;»

Τον αγνόησε και συνέχισε. «Η τρίτη εξαφάνιση ήταν το 2008 στον Α9 – σε ένα φυτώριο μεταξύ Στέρλινγκ και Οχτ...» Συνοφρυώθηκε. «Εκεί που βρίσκεται το ξενοδοχείο Gleneagles».

«Οχτεράρντερ».

«Ναι. Μια 22άχρονη ονόματι Ζόι Μπέντοους. Το αυτοκίνητό της έμεινε στο πάρκινγκ δυο μέρες. Τότε άρχισαν οι υποψίες».

Ο Ρέμπους είχε καπνίσει το τσιγάρο του ως το φίλτρο. «Κυρία Χάζλιτ...» είπε, μα εκείνη σήκωσε το χέρι της για να τον σταματήσει.

«Το έχω ακούσει τόσες φορές που ξέρω τι θα πείτε. Δεν υπάρχουν στοιχεία, δεν βρέθηκαν πτώματα, για σας δεν υπάρχει έγκλημα. Είμαι άλλη μια μητέρα που έχασε τα λογικά της μαζί με το μοναχοπαίδι της. Καλά τα λέω, επιθεωρητή;»

«Δεν είμαι επιθεωρητής» απάντησε χαμηλόφωνα. «Ήμουν κάποτε αλλά έχω βγει στη σύνταξη. Δουλεύω στην αστυνομία ως πολίτης. Εκτός Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων, δεν έχω καμία δικαιοδοσία, πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορώ να σας βοηθήσω και πολύ».

«Και τι είναι αυτές οι υποθέσεις αν δεν είναι ανεξιχνίαστες;» Είχε ανεβάσει τον τόνο της, η φωνή της έτρεμε ελαφρώς.

«Μπορώ να σας βρω κάποιον άλλον να μιλήσετε».

«Εννοείτε από τη Δίωξη;»

Ο Ρέμπους ένευσε καταφατικά.

Τότε εκείνη τύλιξε τα χέρια της γύρω από το κορμί της και

γύρισε να φύγει. «Από εκεί έρχομαι. Ούτε που μου έδωσαν σημασία».

«Ίσως αν μιλήσω πρώτα εγώ στον επιθεωρητή...» Ο Ρέμπους πήγε να βγάλει το κινητό του από την τσέπη του σακακιού του.

«Γυναίκα είναι. Είπε ότι λέγεται Κλαρκ». Γύρισε ξανά προς το μέρος του. «Έχει ξανασυμβεί, βλέπετε. Και θα συνεχίσει να συμβαίνει». Σταμάτησε και έκλεισε σφιχτά τα μάτια της. Ένα δάκρυ κύλησε στο αριστερό της μάγουλο. «Η Σάλι ήταν μόνο η πρώτη...»

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΗ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙ ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΗΣ...

Η Νίνα Χάζλιτ, εδώ και δέκα χρόνια περιμένει να μάθει το χειρότερο για την εξαφάνιση της κόρης της, Σάλι. Χωρίς, όμως, κανένα ίχνος της όλον αυτόν τον καιρό, χωρίς πτώμα και χωρίς ύποπτο η αστυνομία χαρακτήρισε την υπόθεση ανεξιχνίαστη.

ΕΝΑΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΤΟΥ ΖΩΗ...

Ο Ρέμπους δεν πιστεύει στις χαμένες παρτίδες. Έχοντας επιστρέψει στη μονάδα Επα-νεξέτασης Σοβαρών Εγκλημάτων ως πολίτης, ασχολείται με ανεξιχνίαστες υποθέσεις. Αναγκαία δουλειά, που δεν ικανοποιεί όμως τη λαχτάρα του να βρίσκεται στην καρδιά των γεγονότων.

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΑ ΤΥΧΑΙΩΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ...

Άλλες δυο γυναίκες έχουν εξαφανιστεί από τον ίδιο δρόμο στον οποίο είδαν τελευταία φορά τη Σάλι Χάζλιτ. Ο Ρέμπους νιώθει ότι κάποια σχέση υπάρχει ανάμεσα στις τρεις εξαφανίσεις — η έρευνά του θα τον βάλει στο στόχαστρο αντιπάλων, παλιών και νέων. Σύντομα θα βρεθεί αντιμέτωπος με έναν ισχυρό εχθρό που δεν έχει τίποτα να χάσει.

Ένα μυθιστόρημα που σφύζει από τη ζωντάνια και το σασπένς που έκανε τον συγγραφέα του έναν από τα πιο λαμπερά ονόματα της αστυνομικής λογοτεχνίας. Το Στον τάφο κάποιου άλλου είναι η θριαμβευτική επιστροφή του Τζον Ρέμπους και μια καθηλωτική ιστορία αμαρτίας, εξιλέωσης και εκδίκησης.

Η εμβληματική σειρά του Ian Rankin με πρωταγωνιστή τον Ρέμπους αποτελεί το καλύτερο χρονικό του Εδιμβούργου των τελευταίων 25 ετών.

Independent on Sunday

Η πρόζα του είναι καθηλωτική όπως πάντα, η ατμόσφαιρα ανυπέρβλητη. Η βρετανική αστυνομική λογοτεχνία στα καλύτερα της.

Daily Mail

ISBN: 978-618-03-2827-1

9 786180 328271
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82827

metaixmio.gr